

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1190/21
9.6.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Весне Обрадовић, председника већа, Меланије Сантовац и Сање Пејовић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., Општина, чији је пуномоћник Костић Иван, адвокат из Лесковца, Радничка 34, против тужене Републике Србије-Министарство одбране, Београд, коју заступа Војно правобранилаштво, Бирчанинова 5, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о жалби тужиоца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П 2320/20 од 4.11.2020. године, у седници одржаној 9.6.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П 2320/20 од 4.11.2020. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 2320/20 од 4.11.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде права личности исплати износ од 100.000,00 динара са законском затезном каматом, почев од 22.2.2019. године до исплате, као неоснован.

Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка.

Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 6.000,00 динара.

Тужилац је против наведене пресуде благовремено изјавио жалбу због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, како то призилази из жалбе.

Апелациони суд испитао је првостепену пресуду у границама разлога одређених у члану 386. Закона о парничном поступку (“Сл. гласник РС”, број 72/11, са изменама и допунама) и нашао да је жалба тужиоца неоснована.

У првостепеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка прописана чланом 374. став 2. тачка 1,2,3,5,7. и 9. ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а због којих би побијана одлука морала бити укинута, а није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју се жалбом тужиоца указује јер су изрека и образложење првостепене пресуде јасни и непротивречни.

Према утврђеном чињеничном стању, пресудом Вишег суда у Лесковцу П 912/18 од 22.2.2019. године утврђено је да је закључком Владе Републике Србије од 17.01.2008. године извршена дискриминација на основу места пребивалишта тужиоца као учесника рата и наведена пресуда постала је правноснажна 13.3.2019. године.

Одлучујући о захтеву за накнаду нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде права личности, а имајући у виду утврђену дискриминацију, првостепени суд је тужбени захтев тужиоца одбио као неоснован, оцењујући да је основан приговор застарелости потраживања накнаде штете истакнут од стране тужене, с обзиром да рок за подношење тужбе за накнаду штете износи 3 године од када је оштећени сазнао за штету и за лице које је штету учинило, односно пет година од када је штета настала, а који се рок, у конкретном случају, има рачунати почев од дана доношења наведеног закључка 17.1.2008. године, те како је тужба у овој правној ствари поднета 17.6.2020. године, првостепени суд је примењујући члан 376. Закона о облигационим односима одбио, као неоснован, тужбени захтев тужиоца за накнаду нематеријалне штете.

Оцењујући жалбене наводе тужиоца којима се оспорава примена материјалног права у побијаној пресуди, Апелациони суд налази да је првостепени суд на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно применио материјално право и одлучио тако што је одбио тужбени захтев за исплату тражене накнаде нематеријалне штете, с обзиром да је тужилац пропустио да од 17.1.2008. године, када је донет закључак Владе РС којим је извршена дискриминација, па у наредних 5 година (објективни рок), захтева накнаду штете. Стога је првостепени суд правилно закључио да је тужиочево потраживање на име накнаде нематеријалне штете застарело, у смислу одредбе члана 376. Закона о облигационим односима.

Наиме, како је закључком Владе РС од 17.1.2008. године ратним војним резервистима са пребивалиштем на територији седам неразвијених општина признато право на новчану накнаду, то је и тужилац, уколико је сматрао да има исто право као и резервисти из поменутих општина, могао од тог дана да захтева исплату накнаде штете због дискриминаторског поступања, сагласно одредби члана 361. став 1. ЗОО јер је

тужиоцу штета причињена даном доношења поменутог закључка од 17.1.2008. године и од тада тече објективни рок застарелости потраживања накнаде штете тужиоца, а субјективни рок који се односи на сазнање тужиоца за штету и лице које му је штету учинило има значаја и тече само у оквиру објективног рока, који је у конкретном случају истекао 17.1.2013. године.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка, садржана у ставу другом изреке побијане пресуде јер је донета правилном применом члана 153. и 154. ЗПП.

На основу изложеног, применом члана 390. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке пресуде.

С обзиром да тужилац није успео у жалбеном поступку, применом члана 165. став 1. у вези члана 154. ЗПП одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

**Председник већа-судија
Весна Обрадовић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић